

ÚTRAVALÓ

„Ifjú, mondom neked, kelj föl!”

Június 5.: Évközi 10. Vasárnap

A Szentmise olvasmányai:

1. **1Kir 17,17-24** – Illés próféta az Úr segítségével életre kelti annak a careftai özvegyasszonynak a fiát, akinél Illés szállást talált.
2. **Gal 1,11-19** – Pál a galatákhoz írt levelében arról vall hogyan választotta ki őt Isten arra a szolgálatra, hogy a pogányoknak hirdesse Jézust.
3. **Lk 7,11-17** – Jézus Naim városában csodát tesz, és feltámasztja egy asszony halott fiát.

Örömhír

Jézus különleges és mélyen szíveket, lelkeket érintő cselekedete, irgalmasságának varázslatos megnyilatkozása volt a naimi ifjú feltámasztása. Az egyik legnagyobb csodája is, mert ez annak volt a legmeghatóbb jele, jelenete, hogy Jézus ura az életnek a halál után is.

Egy anya fájdalma, amikor elveszíti egyetlen gyermekét, akit egykor a világra szült, akiről gondoskodott, szerette, ölelte, bánatban, örömben mellette állt, segítette az élet rögzös útjain, a legnagyobb fájdalom mit ember érezhet. A gyász oly mélyen van az asszony lelkében, hogy közelebb kell menni hozzá, át kell ölelni. és fel kell emelni. Jézus teljes szívvel együtt érez ezzel az asszonnyal. „Amikor az Úr meglátta, megesett rajta a szíve...” A keresztnél majd az ő anyjának szívét is ugyanilyen mély fájdalomnak töre fogja átjárni. S érzi, hogy a pillanat szentségében a halál feletti uralom előjelét hivatott megmutatni az embernek. „Ne sírj!” –mondja az asszonynak. Nézz túl a halálon, nézz Isten szemével, s lásd a hit csodákra képes. A naimi ifjú halálból való feltámasztásának története képessé tette, s teszi ma is az

embert arra, hogy megértse, s higgyen a feltámadásban, a halál utáni életben, az örökkévalóságban. Mert aki a feltámadásban való hittel nézi a halált, annak hamarabb száradnak fel arcán a könnycseppeket. Jézus eme tétével újra a szeretetkapcsolat, az Isten és ember közötti harmónia helyreállításán fáradozott. Mert ha úgy szemléljük az életünket, hogy földi létünk az örökkévalóság felé mutat, akkor mindig érezni fogjuk, hogy Isten minket is meglátogat. Minden napnak minden percében és pillanatában felfedezhetjük jelenvalóságát, útmutatásait, segítő, fáradt lelkünket átkaroló szeretetét. Amellyel önmagához vonz, amellyel gyarló, bűnös emberi létünket megváltja.

A naimi ifjú édesanyjának imája

Uram!

Teljes volt az elkeseredésem.

Elvesztettem mindent, amiért addig éltem.

Azt hittem, hogy meggyűlöltél, hogy többé nem kívánsz rám tekinteni.

De egyszer csak megjelentél a semmiből!

Megláttam a szemedben azt a szeretetet, amelyhez foghatót azóta sem láttam.

Szóltál, és megtörtént a csoda!

Visszaadtad nekem azt, amiről azt gondoltam, örökre elveszett.

Újra értelmet és boldogságot adtál életembe!

Köszönöm neked ezt, Jézusom!

Kimondhatatlan a hálám irántad, mert ezáltal még közelebb kerülhettem hozzád!

Bocsáss meg nekem, ha elhamarkodottan ítélkeztem!

Bocsáss meg, mert azt gondoltam, elhagytál engem!
Szeretlek, Uram! Ámen.

Közös és mindenkit átfogó a mi imádságunk

„A békesség Tanítója és az egység Mestere semmiképpen sem akarta, hogy elszigetelődött, másoktól elkülönülő legyen az imádságunk. Nem akarta, hogy amikor imádkozunk, csak önmagunkért imádkozzunk. Nem azt mondjuk: *Atyám, aki a mennyekben vagy*, azt sem: *A kegyeremet add meg nekem ma*. Azt sem csak önmagának kéri az ember, hogy bocsássa meg a bűnét, hogy ne vigye őt kísértésbe, és szabadítsa meg őt a gonosztól. Közös és mindenkit átfogó a mi imádságunk, és amikor így imádkozunk, nem csupán egyért, hanem az egész népért imádkozunk, hiszen mi, az egész nép, egyek vagyunk.

A békesség Istene és az egyetértés Mestere, aki az egységre tanított minket, azt akarta, hogy minden egyes ember mindenkiért imádkozzék, hiszen ő is egyedül hordozott mindnyájunkat. Az imádságnak ehhez a szabályához tartotta magát a tüzes kemencébe zárt három ifjú is. Egyek voltak az imában, és egy szív, egy lélek voltak az egyetértésben. Ezt tárja elénk a Szentírás tanúságtétele, amely megmutatja, miképpen

imádkoztak ők, nekünk pedig példát ad, hogy mi is ezt olvassuk: *Ekkor a kemencében mindhárman egy szájjal dicsőítették, magasztalták és áldották az Istent* (Dán 3,51). Szinte egy ajakkal szóltak Istenhez, pedig őket Krisztus még nem is tanította imádkozni. éppen ezért volt az imádságuk hatékony és eredményes, mert a békés, az egyszerű, a lélekből fakadó imádság érdemszerző az Isten előtt. Látjuk, hogy az apostolok és a tanítványok is így imádkoztak Urunk mennybemenetele után: *Mindannyian egy szívvel, és egy lélekkel állhatatosan imádkoztak az asszonyokkal, Máriával, Jézus anyjával és testvéreivel együtt* (ApCsel 1,14). Állhatatosan, egy szívvel-lélekkel imádkoztak; imádságuk buzgóságával és egységével nyilvánvalóvá tették, hogy *Isten – aki otthont készít az egyetértőknek* (Zsolt 68,7) – isteni és örök otthonába is csak azokat engedi be, akik tudnak másokkal egy szívvel-lélekkel együtt imádkozni.”

-Szent Ciprián püspök és vértanúnak „Az Úr imádsága” című értekezéséből-

Június 6. – Szent Norbert püspök napja

A premontrei rend alapítója, Norbert 1080 és 1085 között született, valószínűleg a Xanten melletti Genneppen, Herbert gennepi örgróf és Hedvig gyermekeként. Anyai ágon a lotharingiai hercegek családjából származott, vérrokonságban állt az első keresztes háború hős vezérével, Bouillon Gottfried-val, de tudjuk, hogy Rixa lengyel királyi hercegnő - I Béla magyar király felesége, azaz Szent László királyunk édesanyja -, Norbert unokanővére volt. Szülei gyermekkorától kezdve a papi pályára szánták, így igen korán kerestek számára egyházi javadalmat, és elhelyezték a xanteni Szent Viktor-káptalanban.

„Bármibe kezdett, mindig siker kísérte a vezetésre termett, megigéző természetű embert.” S bár életvitele könnyednek tűnhet, botrányba, erkölcstelenség gyanújába nem keveredett. 1113-ban V. Henrik felajánlotta számára a Cambrai püspökséget, Norbert azonban nem fogadta el azt. Kevéssel ezután, 1115-ben elhagyta a császári udvart. Egy kilovaglása alkalmával a derűs időjárás hirtelen megváltozott, vihar kerekedett, majd egy villám épp Norbert előtt csapott a földbe. A megrémült ló ledobta őt hátáról, eszméletét veszítette, majd mikor nagy nehezen kitisztult tudata, egész lényét áthatotta Isten jelenléte. „Imádságban szólította meg Istenét: Uram, mit kívánsz tőlem? Lelkének legbensejében hangzottak fel válaszként a zsoltáros szavai: Hagyd el a rosszat és tedd a jót!” Ettől kezdve életét megváltoztatta, soha többé nem ment vissza a császár udvarába és igyekezett megérteni Isten vele kapcsolatos szándékait.

Életrajzi források szerint, amikor kérésére végül áldozópappá szentelték, 1115-ben, a kölni felszenteléskor szándékosan díszes, ragyogó ruhában

jelent meg, majd azt mindenki szeme láttára levetette, és egy egyszerű birkabőr ruhát vett magára – zarándokok, remeték ruháját -, amelyet vezeklő övvel kötött át. Ezzel nyilvánosan is megtagadta korábbi életét.

A családja tulajdonában lévő Xanten környékbeli Fürstenberg-hegyen álló kápolnában telepedett meg. Két évet töltött itt, remeteként, imádságba merülve, elmélkedve.¹⁵ Sokat böjtölt, virrasztott. Mezítláb, vezeklő ruhában Isten küldötteként ment az emberek közé, ez azonban sokak szemében rosszindulatot keltett. Nem sokkal ezután lemondott kanonoki jövedelméről is, és vagyonát szétosztotta a szegények között. 'Hivatalosan' II. Gelasius pápa (1118-1119) engedélyezte számára a prédikálást.

Bertalan püspök több helyet is megmutatott Norbertnek egyházmegyéjében, amelyek alkalmasak a letelepedésre. Ezek közül ő egy Laon és Reims között elterülő mocsaras, ingoványos völgyben látta meg a lehetőséget. Egy Keresztelő Szent János tiszteletére szentelt kápolnát talált ott. Norbertnek, olyannyira elnyerte tetszését a hely varázsa, hogy ott töltötte az éjszakát is. Az éj folyamán látomást látott, melyben: „tömerdek férfi vonult fehér öltözetben. Ezüst keresztek, lobogó fáklyákat és füstölőket hordoztak kezükben és énekeltek, úgy vonultak. E vízió hatására elnevezi a helyet Prémontré-nak (Praemonstratum - pratum monstratum = megmutatott rét).

Norbert olyan apostoli életformát akart élni, amit vándorprédikátorként már elkezdett. A létrejött új közösség olyan közösségi életet tűzött ki célul, amelyben követendő példaként elsősorban az első keresztények álltak. Nem lettek monasztikus szerzetesek, mint a bencések, hanem szabályozott kanonokok. A stabilitás fogadalma náluk új jelentést kapott, hiszen nem csak a monostorban szabadott élniük, hanem kimehettek a monostor környékén lévő plébániákra, templomokba. A rend „legfőbb hivatása és egyben újdonsága nem a világtól való elhúzóadás, elzárkózás, hanem éppen ellenkezőleg a nép felé nyitás volt.”

1126-ban Norbertet tiltakozása ellenére Magdeburg érsekévé választották Speyerben. Méltatlannak, és alkalmatlannak gondolta magát e felelősségteljes hivatalra, de a legfőbb egyházi méltóság nevében hozott döntést kénytelen volt elfogadni. A rá jellemző elhivatottsággal akarta megújítani egyházmegyéjét. Száműzött környezetéből minden luxust, rendszeresen prédikált, gondot fordított az érsekség jövedelmeinek tisztázására

Valószínűleg, az uralkodóval Rómában tett útja során betegedett meg, s magdeburgi hazatérése után nem sokkal, 1134. június 6-án „Krisztus nevével ajkán, békésen elszenderült.” Az általa alapított apátságban temették el.